

[Poul Nielson.]

punkt bliver tale om den samme smidighed med hensyn til de administrative muligheder for at regulere, som i øvrigt præger hele loven og dens praktiske anvendelse.

Dette hensyn til muligheden for en smidig administration er noget væsentligt i den situation, vi nu står i. Alle, eller så godt som alle, erkender jo, at vilkårene for de civile værnepligtige nødvendigvis må fastsættes ud fra de vilkår, der skal gælde for de værnepligtige inden for forsvaret. Derfor må en nærmere debat om de fremtidige vilkår for militærnægterne afvente forhandlingerne om en forsvarsreform. Det var også på denne baggrund, at vi fra socialdemokratiets side ikke kunne støtte SFs forslag i januar.

Denne stillingtagen har øjensynlig givet anledning til spekulationer i retning af, at vi i socialdemokratiet lægger op til en hårdere linje over for militærnægterne. I hvert fald har hr. Frandsen over for dagbladet Information den 22. marts i år givet udtryk for en sådan opfattelse, og til trods for en klar tilbagevisning fra min side i bladet dagen efter fortsætter Information sin fejlagtige fremstilling af vores politik. Således skrev Information den 13. april om vores holdning til forholdet mellem de militære og civile værnepligtige efter et nyt forsvarsforlig:

„Socialdemokratiet er stemt for, at man opretholder den nuværende forskel på 4 måneder, og det betyder en relativ stramning for nægterne.“

Jeg nærer selvfølgelig ingen illusioner om, at det, man som sit partis ansvarlige ordfører giver udtryk for på partiets vegne, på nogen måde skulle blive taget alvorligt, hvis en avis én gang for alle har besluttet sig for at fremstille partiets politik i et bestemt lys. Men for i hvert fald at have orienteret folketinget og den del af offentligheden, der kunne have interesse i at vide, hvad socialdemokratiet faktisk mener om disse problemer, skal jeg sige følgende om vores stilling til nægternes tjenestetid i relation til tjenestetidsen inden for militæret under en ny forsvarsordning:

Vi vil opretholde den balance mellem vilkårene for de to grupper, som vi har i dag, og dette betyder alt andet lige for tjenestetidens vedkommende, at eventuelle nedsættelser i tjenestetiden for de værnepligtige

ved en ny forsvarsordning må følges op af en tilsvarende proportional nedsættelse af tjenestetiden for militærnægterne. Der er overhovedet intet nyt i denne erklæring, men derfor kan det åbenbart alligevel være nødvendigt at fremsætte den.

Hr. Frandsens bemærkninger til Information om, at socialdemokraterne under udvalgsarbejdet i forbindelse med SFs forslag viste en påfaldende passivitet, skal jeg undlade at kommentere i dag, men jeg ser da med interesse frem til at få dem begrundet i et udvalgsmøde, hvilket jeg i øvrigt allerede før påske anmodede om kunne ske. Sidste møde i udvalget var den 21. marts, og på denne baggrund skal jeg ligeledes undlade at kommentere, hvem det egentlig er, der lige nu er passive.

Jeg vil gerne benytte lejligheden i dag til at give nogle kommuners stillingtagen til udstationeringen af militærnægtere et par ord med på vejen. I januar, da vi diskuterede SFs forslag, havde der netop været en masse uro og hærværk i lejrene, og vi var en del ordførere, der tog skarpt afstand fra disse aktioner netop med henvisning til de beklagelige virkninger, de har på offentlighedens opfattelse af militærnægterne som sådanne. I dag kan vi se det triste resultat af disse heroiske aktioner, nemlig beslutningerne i nogle kommuner om ikke at ville modtage udstationerede militærnægtere. Dette er mere end beklageligt. Jeg advarede i januar mod, at man lod sig provokere, og jeg fremhævede, at vi fra socialdemokratiets side betragter hele udstationeringsordningen som et samfundsgode i sig selv, både for de pågældende unge, der på denne måde får et meningsfyldt indhold i tjenesten, og for de institutioner, der modtager de civile værnepligtige og derved får stillet en arbejdskraft til rådighed til løsning af en række opgaver, de ellers næppe ville have mandskab til at klare og da slet ikke på tilsvarende økonomiske vilkår.

Da nægterne ikke kan beskæftiges inden for deres eget fagområde eller uddannelsesretning, er der heller ikke tale om, at anvendelsen af civile værnepligtige har indflydelse på beskæftigelsessituationen i de kommuner, hvor de udstationeres. Det forekommer mig da også nærmest, at beslutningerne om at sige nej til nægterne er truffet på et rent politisk grundlag. Nu kan